

FILMOTECA DE CATALUNYA

El passat, el present i el futur del cinema

Dossier de premsa

Plaça de Salvador Seguí, 1-9 (Raval)

www.filmoteca.cat

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

FilmoTeca
de Catalunya

ÍNDEX

La nova seu	pàg. 3
Un espai en harmonia amb l'entorn	pàg. 3
Els espais del nou equipament	pàg. 5
Calendari d'inici de l'activitat	pàg. 8
 Programació 2012	 pàg. 9
Sessió especial d'inici d'activitat	pàg. 9
Programació cinematogràfica	pàg. 10
Exposicions	pàg. 14
Cursos, seminaris i activitats pedagògiques	pàg. 17
 Història de la Filмотeca	 pàg. 18

LA NOVA SEU

Un edifici en harmonia amb l'entorn

La Filmoteca de Catalunya estrena la seva nova seu al cor del barri del Raval. El nou edifici se suma al procés de rehabilitació i modernització que el barri ha anat experimentant durant aquests darrers anys, i a la xarxa d'equipaments culturals que aixopluga, entre les quals destaquen: el Gran Teatre del Liceu, el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB), el Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA), La Virreina Centre de la Imatge, la Biblioteca de Catalunya, l'Arts Santa Mònica i l'Institut d'Estudis Catalans.

La nova seu de la Filmoteca de Catalunya està situada a la plaça Salvador Seguí, limitada pels carrers Sant Pau, Espalter i Sant Josep Oriol i la mateixa plaça. L'equipament de 6.000 m² concentra en un sol edifici els serveis que fins ara es trobaven

dispersos en dos punts diferents de la ciutat (a l'Avinguda de Sarrià hi havia la sala de projeccions i a Santa Madrona s'ubicaven les oficines i la biblioteca). El nou equipament també acull altres unitats del Departament de Cultura: el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana i la Direcció General de Promoció i Cooperació Cultural.

El projecte de l'edifici es va adjudicar a l'estudi MAP Arquitectes, que dirigeix Josep Lluís Mateo, autor de nombrosos equipaments arreu del món, entre els quals hi ha el Centre de Convencions Internacional de Barcelona. L'obra va ser adjudicada a l'Empresa Constructora Familiar SA (EMCOFA SA).

Per tal de moderar l'impacte visual de la construcció, l'alçada de l'edifici queda per sota de la dels edificis circumdants. El disseny ha estat concebut a mig camí

entre la nau industrial i un edifici en construcció a partir de la tècnica pura, pràcticament sense acabats.

El nou edifici inclou els espais següents:

- Dues sales de cinema amb un total de 555 butaques (una de 375 i una altra de 180)
- Sala d'exposicions temporals
- Biblioteca del Cinema – Espai Delmiro de Caralt
- Oficines i dependències administratives
- Una llibreria especialitzada
- Una cafeteria oberta al públic

El cost de la construcció de l'edifici ha estat de 15,7 milions d'euros.

Els espais del nou equipament

Dues sales de cinema amb 544 butaques

La planta del soterrani situada sota l'edifici, s'estén pel subsòl de la plaça de Salvador Seguí, per donar cabuda a dues sales de projecció, una de 360 butaques i l'altra de 184, a les quals s'accedeix per mitjà de dos trams d'escaleres mecàniques. Una única

cabina de projecció dona servei a totes dues sales, cabina que s'ha equipat per projectar en suports analògics i digitals.

Les dues sales s'han batejat amb els noms de Sala Chomón i Sala Laya, en homenatge a les col·leccions patrimonials més valuoses de la FilmoTeca. La primera homenatja Segundo de Chomón, un cineasta aragonès dels orígens que va desenvolupar la seva trajectòria a Barcelona, París i Torí, i del qual la FilmoTeca en conserva el fons més important del món (105 títols).

La Sala Laya rep el seu nom en honor de la secció de cinema Laya Films que va crear el Comissariat de propaganda de la Generalitat Republicana. La FilmoTeca de Catalunya conserva una tercera part de les prop de mil notícies enregistrades per aquest organisme.

La cabina de projecció de la FilmoTeca atén dues sales i dues pantalles. En ambdues poden projectar-se pràcticament tots els formats, des dels clàssics

16mm i 35mm, als moderns digital betacam o DCP, passant per tota la gama de formats semiprofessionals com el DVcam, el Bluray o els que ara ja són obsolets com el VHS.

Sala d'exposicions temporals

La sala d'exposicions, de 280 m², està destinada a programar exposicions temporals de caràcter monogràfic o bé de caràcter transversal relacionades amb el món del cinema i diversos àmbits de les humanitats i la ciència i, relaciones sempre amb la programació cinematogràfica.

Biblioteca del Cinema i l'espai Delmiro de Caralt

La primera planta acull la Biblioteca, amb una espaiosa sala de lectura, taulell d'atenció al públic, taquilles per als visitants, cabines de consulta de CD i microfilms, zones de consulta restringida i dependències del personal de la Biblioteca (oficina i catalogació). La Biblioteca

compta en l'actualitat amb més de 60.000 volums, 110.000 fotografies, 30.000 cartells i diversos llegats personals de professionals del cinema.

L'Arxiu de la Filmoteca de Catalunya, dedicat a la conservació i la preservació del patrimoni fílmic, és previst que s'obri properament a Terrassa, però els usuaris poden accedir als serveis de consulta des de l'edifici del Raval.

A l'espai Delmiro de Caralt s'exposen els materials i una col·lecció d'aparells del món del cinema. La col·lecció està constituïda per 1.250 peces originals. D'aquesta col·lecció destaca el praxinoscope de Reynaud, llanternes i vidres de llanternes màgiques, una càmera i projector Lumière, una Creu de Malta i un projector Pathé Baby.

Espais d'emmagatzematge

La planta soterrània (-2), de 1.000 m², inclou cinc amplis espais destinats a emmagatzemar de documentació gràfica, llibres, cartells, fotografies, revistes històriques, discos compactes, vídeos, segells, cartelleres, cromos i postals i els llegats provinents de col·leccions particulars i entitats. La planta també incorpora dues cambres climatitzades per guardar pel·lícules en trànsit i les instal·lacions tècniques de climatització de l'edifici.

Oficines generals

A la primera planta hi ha les oficines de l'Àrea de Documentació. A la segona planta hi ha les oficines generals de la FilmoTeca: direcció, personal administratiu, i de l'Àrea de Difusió (que programa les sales de projecció, entre altres activitats).

Una llibreria especialitzada i una cafeteria oberta al públic

A la planta baixa un ampli vestíbul situat al centre de l'edifici, obert a la plaça de Salvador Seguí i al carrer Espalter, dona accés a la recepció, la taquilla de venda d'entrades, una llibreria especialitzada i una cafeteria que tindrà accessos independents des del carrer. Altres instal·lacions de la planta baixa són les dependències per al personal de la sala, la taquilla i una zona de recepció de materials.

Calendari d'inici de l'activitat

Diumenge 19

Inauguració de la Plaça de Salvador Seguí i portes obertes de la FilmoTeca de les 13.30 a les 19.00 hores (visita a la Biblioteca, l'exposició i sessions de cinema gratuïtes)

Dilluns 20

Sessió especial d'inici d'activitats, amb el títol *Esmalt i Betum*. Presència de representants del sector i del conseller de Cultura.

Dimarts 21

Inici d'activitats obertes al públic. Primera sessió ordinària a les 17.00 hores.

El primer film que es projectarà al públic en una sessió ordinària a la nova seu de la FilmoTeca de Catalunya és *El hombre de al lado* (Mariano Cohn- Gastón Duprat, 2009). S'ha seleccionat aquest film perquè apareix a la llista dels més votats pels crítics com a millor cinta estrenada l'any 2011 i també pel fet que és un film sobre com pot canviar el món el fet d'obrir una nova finestra i el cinema –i les filmoteques– són finestres obertes al món.

A la sessió de les 19:00 hores, es projectarà *West Side Story* (Robert Wise – Jerome Robbins, 1961) amb motiu dels 50 anys de la seva estrena. La història de les dificultats que troben els porto-riquenys per ser acceptats per uns immigrants anteriors segueix sent actual. I els amors impossibles de Maria i Tony, com els de Giulietta i Romeo, també arriben al públic actual.

A la sessió de la nit (22:00 hores), es farà un programa doble amb *Nosotros somos así* (Valentín R. González, 1936) i *Celuloide colectivo. El cine en guerra* (Óscar Martín, 2009), dos films molt representatius del que va ser un cert cinema de i sobre la guerra civil, un dels cicles destacats dels primers mesos de la programació a la nova seu de la FilmoTeca. El primer és una petita faula sobre la diferència entre els valors burgesos i els anarquistes, entre l'egoisme dels primers i l'altruisme solidari dels segons. El segon film és, precisament, una història de la contribució del moviment anarquista a l'hora de produir imatges cinematogràfiques de la guerra.

PROGRAMACIÓ 2012

Sessió especial d'inici d'activitats

Esmalt i betum: memòria cinematogràfica de Catalunya

La sessió que obre la programació a la nova seu de la Filмотeca de Catalunya és l'estrena d'*Esmalt i betum. Memòria cinematogràfica de Catalunya*. Es tracta d'un muntatge d'una hora de durada produït i realitzat per l'equip de la Filмотeca de Catalunya a partir d'escenes procedents de 150 films dipositats al nostre arxiu. Hi ha des de pel·lícules dels orígens fins a films molt recents, sense distinció entre documentals i ficcions, formats professionals i amateurs, noticiaris o *filmlets* publicitaris i també animació.

No es tracta de fer una història del cinema català ni de Catalunya a través del cinema, tot i que ambdues vessants formen part d'un muntatge que evoca múltiples memòries: paisatges que el temps ha modificat en diverses proporcions, personatges emblemàtics de la nostra identitat, actors que han encarnat les ficcions que ens han emmirallat amb la realitat o accions i situacions que van des del treball fins a diverses formes de lleure.

El film, realitzat amb la col·laboració del CECC (Centre d'Estudis Cinematogràfics de Catalunya) i amb música original de Joan Pineda, es pot veure com una gegantesca magdalena de Proust que evoca diversos records o ens permet viatjar al passat per entendre millor el present. La veritable raó d'haver fet *Esmalt i betum* –substàncies que en altres temps es fabricaven amb cel·luloide reciclat– gràcies a les aportacions de tots els productors que ens han cedit les seves imatges és, tanmateix, la raó de l'existència de les filmoteques. Preservar el cinema per poder-lo divulgar és una tasca imprescindible per conservar la memòria audiovisual d'un país. Cosa que, en el cas de Catalunya, també equival a reivindicar la seva identitat.

Aquesta sessió anirà precedida per la projecció del curtmetratge *La symphonie bizarre*, de Segundo de Chomón, un cosmopolita pioner dels orígens, del qual la Filмотeca de Catalunya en conserva la millor col·lecció del món, i d'un noticiari de Laya Films produït el 1938 pel Comissariat de Propaganda de la Generalitat republicana. Aquestes films de la nostra col·lecció patrimonial bategen les sales del nou edifici de la Filмотeca: Chomón i Laya.

Programació cinematogràfica: cicles destacats 2012

Univers Bigas Luna

les pel·lícules que més l'han influït.

Bigas Luna ha configurat amb força una imaginació mediterrània i sulfurosa que el situa en una tradició erotòmana, gastronòmica i escèptica. Artista polifacètic, serà objecte d'una retrospectiva completa de la seva filmografia —amb còpies de sis films restaurats per la FilmoTeca de Catalunya—, una “carta blanca” amb

Gonzalo Herralde, cineasta cívic

permet descobrir o revisar la totalitat de la seva filmografia. La FilmoTeca en coedició amb Pòrtic ha publicat un llibre de la col·lecció “Cineastes” dedicat a la seva obra.

Des de *La muerte del escorpión* i fins *La fiebre d'or*, el cinema de Gonzalo Herralde —clàssic, experimental, documental o de ficció— sempre ha sabut interessar-se pels canvis que vivia el país. La FilmoTeca publica un llibre sobre el director d'*Últimas tardes con Teresa* alhora que ens

El Raval al Raval

ens en donen la pintura, la literatura, la fotografia o la història.

Amb els noms de Barrio Chino o Distrito Quinto, el Raval ha estat protagonista o decorat d'un bon nombre de films de tipologia molt diversa. La FilmoTeca n'agrupa molts en un cicle i, a la vegada, proposa una exposició que confrontarà la imatge cinematogràfica del barri amb la que

Creant estil: cinema i moda

Un cicle i una exposició ens permeten reflexionar sobre la qüestió. Es complementa amb una exposició.

Luis G. Berlanga

València i Filмотeca Española (ICAA) han anat del bracet per restaurar tota la seva obra amb còpies noves.

Costa-Gavras i Jorge Semprún, amistat i compromís

El cinema ha creat i ha difós modes. Ha ajudat a fer aparèixer i desaparèixer les samarretes masculines i també a allargar o escurçar faldilles. A la pantalla, les dones portaven pantalons abans de fer-ho arreu i els homes –també a la pantalla– s’han posat faldilles sense tants complexos com a la vida real.

Un dels cineastes fonamentals per comprendre què ha passat a Espanya durant els darrers cent anys. El seu humor i la complexitat del seu punt de vista li han permès signar varies obres mestres –n’hi ha prou amb recordar *Plácido* o *El verdugo*– i també títols discutibles o mal coneguts. L’IVAC-Filмотeca de

Tots dos, francesos d’adopció. Costa-Gavras ha rodat films sobre l’actualitat política de Xile i Uruguai i amb *Z* ens va fer creure que Algèria era Grècia. Semprún tenia el francès com a idioma literari, però el castellà era la seva llengua materna i l’alemany la llengua a què devia la vida. Van ser molt amics, van treballar

junts i n'ofereim un homenatge paral·lel: al realitzador, que serà amb nosaltres per revisar els seus films, i al guionista d'alguns d'aquests films, recentment desaparegut.

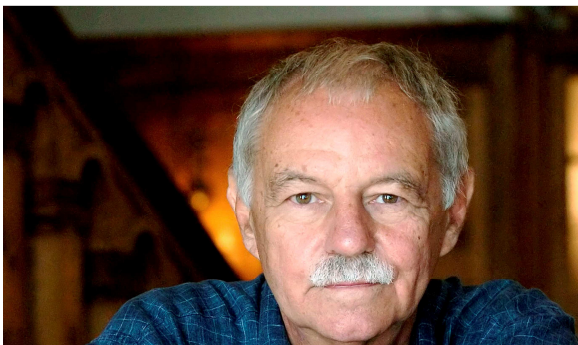
Jacques Tourneur o l'elegància discreta

Avui seria un director a contracorrent. Preferia suggerir a mostrar, insinuar a dir. Creia en l'espectador, en la seva intel·ligència, i també creia en el que no es veu però s'imagina o intueix. Era un narrador clàssic, acostumat als pressupostos petits i a fer meravelles amb les restes

que deixaven o desaprofitaven els altres. *Cat People* o *I Walked with a Zombie* són referents eterns del cinema fantàstic, tal com *Out of Past* ho és per al cinema negre.

Carta blanca a Eduardo Mendoza

És un novel·lista molt adaptat –*La verdad sobre el caso Savolta*, *La cripta embrujada*, *La ciudad de los prodigios*, *El año del diluvio* van ser novel·les de Mendoza abans de transformar-se en pel·lícules–, però ell prefereix les que no neixen del seus llibres. Li agrada molt el cinema i entre els seus films

preferits hi ha títols sorprenents. Li hem donat carta blanca per programar un homenatge que es mereix.

Cinema en temps de crisi

L'actual crisi econòmica ja té els seus films, però el cinema n'ha retratat o intuït d'altres. Els Lumière van filmar els obrers sortint de la fàbrica familiar i Eisenstein els va captar enfrontant-se amb l'exèrcit. Avui, a la pantalla hi veiem especuladors, financers i –massa sovint– polítics que s'hi confabulen

per enriquir-se més i més, però la humanitat ha conegut altres “febres d'or” i altres “cracks” abans de travessar l'actual situació d'atur i empobriment. Les raons per indignar-se vénen de lluny.

Anna Lizaran: de l'escenari a la pantalla

És un secret a crits: la Lizaran és una gran actriu de teatre. És cert, però també és una gran actriu de cinema. La seva figura no és habitual a les pantalles, però quan hi treu el cap hi aporta el seu grandíssim talent. És hora de redescobrir la Lizaran com a “animal” cinematogràfic.

Fa cent anys, com si fos ahir

El compositor Xavier Montsalvatge, l'actor, director i coreògraf Gene Kelly i el periodista i cineasta Samuel Fuller van néixer ara fa cent anys. El poder d'evocació de la música, l'alegria i vitalitat de la dansa i la terrible veritat de la guerra i la violència hi van trobar uns grans intèrprets. La seva petja

ha quedat enregistrada en moltes pel·lícules. En honor seu en projectarem les millors.

Exposicions

“Imatges confrontades: la guerra civil i el cinema” (Del 21 de febrer fins al 30 de juny)

A la guerra civil espanyola no només hi havia dos bàndols enfrontats i aquesta polifonia de banderes i interessos també tenia el seu reflex en el cinema. Cada facció disposava del seu aparell de propaganda que es traduïa en noticiaris i documentals mentre, a la reraguarda, el públic gaudia del cinema com un instrument de lleure preferent amb els films procedents d'Hollywood com els de més èxit. Els dos grans centres de producció, Madrid i Barcelona, van estar en terreny republicà fins gairebé el final de la guerra i es mantingueren actius amb la producció de llargmetratges de ficció que només en comptades ocasions responien a interessos pròpiament revolucionaris.

Acabada la guerra, el bàndol vencedor va reescriure la història des del seu punt de vista amb una sèrie de llargmetratges que, si d'entrada abordaven el conflicte com si es tractés d'una Creuada, a partir de la victòria aliada del 1945 quedarien incòmodament obsolets. Silenciada qualsevol dissidència interior fins les acaballes de la dictadura, esporàdiques veus prorepublicanes es van alçar des de diverses cinematografies estrangeres. Caldria esperar al retorn de la democràcia, a partir del 1975, per assistir a la reconstrucció de la guerra civil des del punt de vista dels vençuts.

Més de 75 anys després de l'esclat de la guerra civil i sense que s'hagin deixat de rodar pel·lícules sobre aquells fets, és el moment d'abordar des de la FilmoTeca de Catalunya les relacions que el cinema va establir amb aquell conflicte a través d'un cicle i d'una exposició que permeten posar en evidència les paradoxes que han afectat el cinema relacionat amb la guerra civil en les seves diverses etapes i manifestacions. A l'esmentada polifonia de punts de vista que donen fe de la complexitat del conflicte, s'afegeix un altre element de particular interès: la sensibilitat i la immediatesa d'unes imatges que, en molts casos, s'han vist superades pel curs de la història. Fotogrames rodats en defensa d'uns determinats interessos canvien després de sentit, una paradoxa que ha provocat no poques censures i manipulacions, fins i tot dins d'un mateix bàndol.

Comissariada per Esteve Riambau i organitzada en tres grans blocs —el cinema en estat de guerra (al front i a la reraguarda), la reconstrucció de la història (pels vencedors i vençuts) i la memòria documental—, l'exposició *Imatges confrontades: la guerra civil i el cinema* posa un especial èmfasi en la

repercussió sobre Catalunya i en els sis films que Jaime Camino ha rodat sobre diversos aspectes de la guerra civil. La imatge resultant és la d'un conflicte que, a més del front, també es va lliurar a les pantalles amb excessos propagandístics d'un i altre bàndol, llacunes imperdonables a l'hora d'incidir sobre l'inconscient col·lectiu de l'espectador i batalles que es van guanyar en el terreny artístic quan ja eren inútils des del punt de vista militar. Institucions públiques i col·leccionistes privats ens han cedit generosament valuosos materials imprescindibles per construir aquest discurs que encara es viu i, des del present, ens ajuda a entendre el passat per afrontar el futur.

“El Raval al Raval” (Estiu 2012)

Amb els noms de “Barrio Chino” o “Distrito Quinto”, el Raval ha estat protagonista d'un bon nombre de films de tipologia molt diversa. La Filmoteca n'agrupa molts en un cicle i, a la vegada, proposa una exposició que confrontarà la imatge cinematogràfica del barri amb la que ens en donen la pintura, la literatura, la fotografia o la història.

El cinema ha situat moltes històries al Raval. Sovint ha estat escollit per el seu cantó “canaille”, algunes vegades per la seva dimensió popular, rarament per la seva complexitat. L'exposició explora com el barri ha estat tractat pel cinema i mostra com aquest menteix, exagera, es queda curt o és parcial. Entre el teatre i el carrer, entre la recreació d'estudi i el decorat natural. Inventa o reflecteix. Crea.

“Creant estil: cinema i moda” (Tardor 2012)

El cinema ha creat i ha difós modes. Ha ajudat a fer aparèixer i desaparèixer les samarretes masculines i també a allargar o escurçar faldilles. A la pantalla, les dones portaven pantalons abans de fer-ho arreu i els homes –també a la pantalla– s'han posat faldilles sense tants complexos com a la vida real. Un cicle i una exposició ens permeten reflexionar sobre la qüestió.

Som el que aparentem? En disfressem per ser un altre, ens vestim per semblar el que creiem ser o el que volem ser. El vestuari és una eina bàsica a l'hora de crear imatges cinematogràfiques. Però a vegades creem alguna cosa més: una moda. O incorporem aquesta moda al cinema. O el cinema i la moda

intercanvien influències. Valentino o Gable van canviar la manera de moure's i vestir-se dels homes d'una generació. Garbo o Hepburn la imatge de la dona. Els ídols d'ara es diuen Johnny Depp o Kate Moss i duraran el que duraran i el seu rastre potser no s'esborrarà com el seu maquillatge. El cinema sempre ha sabut estar atent a aquests canvis. Amb la col·laboració de l'IED (Institut Europeu del Disseny) presentarem una exposició i obrirem debat sobre el tema.

Cursos, seminaris i activitats pedagògiques

Filмотeca per a les escoles

Un dels grans objectius de la de la Filмотeca és la formació de nous públics, amb un èmfasi especial en la pedagogia del cinema i en la cultura de la imatge. El curs passat vam posar en marxa una prova pilot anomenada Filмотeca per a les Escoles, destinada a la formació de nous públics procedents de tots els cicles educatius. La fantàstica resposta dels gairebé 2.000 alumnes de 35 escoles d'arreu de Catalunya que hi han participat, ens anima a repetir i ampliar l'experiència al llarg de tot el curs 2011–2012, amb la nova seu del Raval com a principal centre de referència.

Per a aquest curs proposem un total de 45 sessions matinals destinades a diversos nivells educatius i també a la formació del professorat. Comptem, de nou, amb la col·laboració de tres entitats d'àmplia experiència pedagògica, A Bao A Qu/Cinema en curs, Drac Màgic, i Modiband, a les quals s'hi afegeixen la Federació Catalana de Cineclubs (FCC) i el col·lectiu El Guionista. Incorporats al Consell de Coordinació Pedagògica de l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona (IMEB) i amb el suport del Departament d'Ensenyament, oferim aquest nou curs amb la garantia d'una programació de qualitat que referma el paper de la Filмотeca de Catalunya com a entitat divulgadora de la cultura cinematogràfica.

Aula de Cinema

Una Història del Cinema en trenta lliçons, amb convenis amb diverses universitats catalanes i l'ESCAC. Els mateixos professors universitaris presenten les sessions (els dimecres, a les 17.00 h), amb còpies de qualitat i acompanyament amb piano en cas de tractar-se de pel·lícules mudes.

Sessions infantils familiars

La Filмотeca augmenta la seva oferta de programació infantil que fins ara només es celebrava els diumenges a la tarda. Ara també programem sessions matinals els diumenges.

HISTÒRIA DE LA FILMOTECA DE CATALUNYA

La Filmoteca de Catalunya va néixer l'any 1981, adscrita al Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya.

Els seus orígens arrenquen com a delegació de l'anomenada Filmoteca Nacional d'Espanya, primer amb projeccions setmanals al cinema ABC de Barcelona, entre el 1963 i el 1967, i a partir de 1972 amb projeccions diàries en una sala situada al carrer Mercaders i, des del 1979, al cinema Padró.

Paral·lelament s'inicià un arxiu de films i s'editaren publicacions i un programa autònom.

Des del 14 de desembre de 1981, ja institucionalitzada com a Filmoteca de Catalunya, les sessions barcelonines es van traslladar a la sala d'actes del Col·legi Infant Jesus, situat a la Travessera de Gràcia. El 1983 es traspasaren des de la Filmoteca Nacional d'Espanya els primers films destinats a l'Arxiu, que ben aviat es nodrí d'altres fons, públics i privats.

El 1991, les projeccions s'instal·laren a l'antic cinema Aquitània, de la Travessera de Sarrià, i l'Arxiu obrí unes noves dependències a l'edifici de La Campana. La Biblioteca del Cinema s'inicia amb els fons procedents de l'antiga delegació de la Filmoteca Nacional a Barcelona i de la Col·lecció Cinematogràfica Catalana (CO.CI.CA), i es multiplicà, a partir de 1997, amb la unificació amb la Biblioteca Delmiro de Caralt. Actualment, la Biblioteca compta amb més de 60.000 volums.

Adscrita actualment a l'ICEC del Departament de Cultura, la Filmoteca de Catalunya ha estat successivament dirigida per Antoni Kirchner, Natàlia Molero, Roc Villas i, des del 2010, per Esteve Riambau. La Filmoteca és membre de ple dret de la FIAF (Federació Internacional dels Arxius de Films) i disposa en l'actualitat d'un fons de més de 160.000 bobines (amb els films de Segundo de Chomón, els noticiaris de Laya Films i clàssics del cinema català com a col·leccions més destacades), milers de llibres i documents i una freqüentació d'uns 110.000 espectadors anuals.